

From: Aadje <djatirot@dds.nl>

To: Peterson-van Vollenhoven, De Heer en Mevrouw <jppeterson@peterson.nl>

Date: zondag 22 november 1998 17:28

Subject: There is no business like transshipment business

Mon cher baron de port de Rotterdam, les réorganisations proposées dans le port font beaucoup de bruit dans la presse. Il ne peut y avoir de règle dans l'esprit ni dans le coeur des ouvriers si le tempérament n'en est d'accord. Een beetje baron adresseer je in het frans, althans de aanhef. Daarom vervolg maar gauw mijn 'moers' taal, opdat jij me niet zal betichten van "koeterwaals" te schrijven. Al pratend met broer Willem, de independent maritime advisor, kreeg ik het lumineuse idee dat we binnenkort gedrieën eens een pizza, of iets dergelijks, op de boot in de wijnhaven tussen de middag zouden moeten verorberen om eens bij te praten om te zien of er nu aanrakingspunten voor de handeltjes van de beide broers Dirkzwager. Er is weer veel gebeurd sedert wij elkaar voo het laatst zagen. Of anders, 'A la recherche du pain perdu' : Als ik nu eens een portret van je schilder en ik je beloof dat ik daarna nooit meer iets zal schilderen, dan is zo'n portret een unica met grote zeldzaamheidswaarde. Wil jij daar dan NLG 135 miljoen voor betalen? De intrinsieke kosten NLG 100,-, toegevoegde waarde NLG NLG 134 999 900. Als jij mij dat betaald, ben ik bereid om mijn verdiensten met je te delen. (Moitié, moitié) Of dacht je dat deze formule interessanter voor je is als we Groenenboom erin lullen?

De paradox is dat er vaak mensen zijn geweest die tijdens hun leven als 'quantité negliable' werden beschouwd, maar die de tijdgeest inzicht meedragen en daardoor ook na dit aardse leven in de volgende generaties doorleven, terwijl de echt belangrijke mensen in de vergetelheid wegzinken zodra ze ad patres vertrokken zijn.

Een voorbeeld Mathijs Vermeulen, componist en zo arm als een kerkrat. Heb jij wel iets van hem gehoord? Hij kon aan een triviale gebeurtenis- een bezoek aan zijn voorraadjie aardappelen in zijn donker kelder- een prachtige gedachte doen ontspruiten. Wellicht kan je de typering: ' Laksen, slome duikelaars en volmaakte nullen' gebruiken in je confrontatie met de bonden.

Twee citaten uit de briefwisseling van Matthijs Vermeulen (vanuit Louveciennes, Frankrijk) met Thea Diepenbrock (naar Amsterdam)

16 nov. 1945

Wanneer mijn licht me nu maar niet in de steek laat. (Er waren na de oorlog veel electiciteitsstoomissen: ADD) Te mooi om te duren zonder gehannes. Ik heb deze dagen pech gehad; dit komt er ook nog bij. Mijn pieren, die mij vertelden dat't voorlopig niet koud zou worden, hadden geen ongelijk. Maar toen ik mijn aardappelen inspecteerde, zag ik tot verbazing dat ze allemaal kleine, witte lootjes hadden. Zij waren aan 't uitschieten. Ik heb daarover een vergrijsde, reumatische technicus geraadpleegd die me zei dat 't een ramp was, dat alles bedierf, ook zijn confituren, en ingemaakte vlees, en dat het lag aan de zachte temperatuur, en dat ik mijn aardappelen, als ik ervan eten wou, moest 'dégermer', één voor één. Wij hebben daar geen woord voor. De lootjes, van de spruitjes ontdoen! Ik bracht dus reeds menig uur door in mijn donkere kelder, bezig een geest te smoren die zich in de seizoenen vergist heeft. Zag je ooit iets stommers en lompers dan een rauwe aardappel? Daar huist een 'Princiep van Leven' in. We weten niet hoe of waar. We kunnen het niet gissen. Zullen we ooit zo'n lummelige aardappel kunnen fabriceren, die leeft, en die wanneer de temperatuur zoel is, begint te verlangen, in zijn binnenste, naar het licht? Zo daasde ik in mijn kelder, dat leven verwoestend, tegen mijn zin in. Nog een beetje, en elke knullige, onbehouwen aardappel werd een figuratie van de universele Eros, die was in de Aanvang!

En ik ben nog niet op de helft. Ik moet ze allemaal ontzielen één voor één.

24 nov. 1945

Per slot heb ik een bezoek afgelegd in het onderaardse hol mijner revolutionaire patatten en nieuw gewaarwordingen opgedaan Want verbeeld je: in dezelfde hoop, van dezelfde soort, onder dezelfde atmosferische omstandigheden variërende spruiten van twee millimeter tot vijf centimeter, en sommige zelfs hebben géén spruiten. Ik kon niet anders doen, na eniq overleg, dan daar concluderen dat onder die knullen van aardappelen de individuen verdeeld zijn in temperamentvolle en slome duikelaars, in voortvarenden en laksen, en dat zelfs onder hen volmaakte nullen bevinden. Geen gelijkheid dus, noch fysische, noch psychische, ook niet bij kartoffels. En ik had grote lust om de inégalité te verheffen tot een der grote natuurwetten.

Je groetend Aadje DD